

Nederlands Bijbelstudie Circulaire

19e jaargang nummer 4

december 2009

De Christelijke vrijheid tot prediken

door H. C. Voorhoeve Jzn., 1893

"Zij dan nu, die verstrooid waren, gingen het land door, en verkondigden het woord." Hand. 8:4.

Dat "het woord des Heeren een vrije loop moge hebben" is een zaak waarvan weinigen zullen ontkennen, dat zij in nauw verband staat met de eer van God. Toch heeft de menselijke boosheid aan die vrije loop veel hinderpalen in de weg gelegd, en wel door niets zozeer, als door het beperken van de prediking van het Evangelie binnen willekeurige grenzen van plaats of persoon, gesteld door de mens, doch zonder het gezag van de Schrift.

Voor een eenvoudig gemoed, dat Gods liefde heeft leren waarderen, en alles beoordeelt in het licht van die liefde, kan het niet anders dan vanzelf spreken, dat in een geoordeelde wereld, door die liefde bezocht, niets dan alleen geestelijke bevoegdheid nodig is voor wie ook, om aan de hem omringenden, die dreigen in het verderf te storten, het redmiddel te verkondigen, namelijk: dat Jezus voor zondaren gestorven is.

De mens heeft goedgevonden beperkingen te maken; maar de discipel van

Jezus heeft alleen te vragen, of de Heer dit óók gedaan heeft; en met welk recht de mens volledige vrijheid tot prediking ontzegt aan iemand, aan wie de Heer tot dat doel zijn Geest heeft gegeven, aangezien in dit laatste geval die ontzegging oneindige schade berokkent en de Geest van God wordt bedroefd. Dezelfde trouw jegens Christus, welke onvoorwaardelijke gehoorzaamheid bewijst aan elke tittel of jota van zijn geboden, zal er ons ook toe leiden elke belemmering aan zijn dienst op te sporen, met het doel die bij onszelf of anderen op te heffen.

De vraag, die ons bezighoudt, is van het uiterste belang; want het is klaarblijkelijk, dat, zo de beperkingen niet inderdaad en in waarheid door de Heer zelf of zijn apostelen gesteld zijn, het hierop neerkomt, dat het vasthouden daarvan enerzijds veel troost en stichting doet verloren gaan voor de gemeente, door het beperken tot de dienst in één persoon van hetgeen uit de Geest zou voortvloeien in véle personen; terwijl anderzijds het Evangelie, dat moest gepredikt worden aan alle schepsel onder de hemel, aan banden ligt, en menigten worden afgehouden van de bronnen des levens, door gemis van de uitnodiging op de lippen dergenen, die zelf hebben gedronken van de levende wateren.

Hetgeen door hen, die de onbeperkte prediking des Woords tegenstaan, moet bewezen worden, is: of dat niemand, tenzij in een voorgeschreven ambt, de Geest Gods ter getuigenis bezit, of dat de wettiging door mensen noodzakelijk is tot de uitoefening. Mijn doel is hier niet een algemeen onderzoek van de beginselen te dier zake; doch alleen het stellen der vraag, of iemand, die tot de gemeente Gods behoort, geen recht heeft tot prediken zo de Heer hem gelegenheid daartoe geeft, dan wel of enige menselijke sanctie daarbij vereist wordt.

Het doel der volgende beschouwingen is, met 's Heeren hulp, vast te stellen, dat die sanctie is onnodig en zonder schriftuurlijke grond. De vraag is niet, of alle Christenen hoofd voor

hoofd bevoegd zijn, maar of zij onbevoegd zijn, indien zij niet, zoals men dat gewoonlijk noemt, geordend zijn.

*) Ik zeg "gewoonlijk", omdat het woord, zoals het in de Schrift voorkomt, in het oorspronkelijke niet bedoelt wat het nu voor onze oren zeggen wil. Ik houd staande, dat geen zodanige ordening bevoegdheid gaf tot prediken in de tijd, waarvan de Schrift melding maakt. Ik ben geen verachter van orde, noch van herderlijke zorg, maar heb die lief, waar ze werkelijk bestaan, als op hun plaats tot het zoetste van de goddelijke bediening behorende, wijl een goede herder de verstrooide schapen zoekt, al wordt het werk soms verricht op een wijze, die niet naar onze smaak of onze gedachte is.

Ik bepaal mij echter tot een eenvoudige vraag, de bewering, namelijk, dat geen van Gods kinderen behoort te prediken zonder bisschoppelijke of soortgelijke aanstelling. In weinige woorden verklaar ik, dat zij dat recht bezitten. De Schrift bewijst, dat zij het bezaten, en dat zij gerechtigd werden als zij het uitoefenden, wijl God hen daarin zegende; en de grondstellingen der Schrift eisten het, in de vooronderstelling natuurlijk, dat zij bevoegdheid verkregen hebben van God. De kwestie loopt hier niet over de bevoegdheid tot handelen, maar over het recht tot handelen, indien de bevoegdheid bestaat. Ook minacht ik hierbij niet (God verhoede, dat ik dit zou doen!) dat enige organisatie in de vreze Gods door hen,

die recht daartoe bezitten, tot een of anderen dienst afzondert hen, die bevoegd zijn; maar dit is een gans ander punt.

Onderzoeken wij nu het onderwerp bij het licht, dat het Woord daarover verspreidt. Er zijn niet meer dan twee gevallen, namelijk: het spreken in of buiten de gemeente; onder de vergadering der gelovigen tot hun gemeenschappelijk nut en opbouw in het geloof; of als evangeliepredikers, brengende aan de wereld, waar God hen daartoe heenleide, de boodschap van die genade, "welke verschenen is aan alle mensen." ^{Tit.2:11} Is men het in deze twee punten eens, dan komt men voor alle afwijkende gevallen spoedig tot overeenstemming.

Ten eerste dan: het spreken van Christenen in de gemeente. Hierbij merk ik op, dat de aanwijzingen in 1Kor.14 geheel onbestaanbaar zijn met de noodzakelijkheid van een ordening om te spreken. Er wordt daar wel een lijn getrokken, maar niet tussen geordenden en nietgeordenden. "Laat uwe vrouwen zwijgen in de gemeenten;" ^{vers 34} een aanwijzing, die nooit kon gegeven worden, ware het spreken beperkt tot een bepaald geordend persoon. Neen, deze aanwijzing heeft een heel andere grond, en bewijst niet, dat het goed is voor iedere man te spreken, maar dat niemand buitengesloten is, wijl hij niet in een omschreven ambt staat. De vrouwen vormden de uitgesloten klasse; daar werd de lijn getrokken.

Indien een man de gave niet had om te spreken, zou hij natuurlijk stil zijn, als hij de hier gegeven aanwijzingen opvolgde. De apostel zegt: "een iegelijk van u heeft een psalm, heeft een leer, heeft een taal, heeft een openbaring, heeft een uitlegging." ^{vers 26} Zegt hij daarna: niemand behoort te spreken dan een, die geordend is? Neen, hij zegt: "laat alle dingen geschieden tot stichting." Dáár ligt het grote geheim; dat is de voorname regel; zo iemand in een taal spreekt, het geschiede door twee of ten meeste drie, en bij beurte, en een legge het uit. En dat twee of drie profeten spreken, enz. "Want gij kunt allen, een voor een, profeteren, opdat allen leren, en allen getroost worden..." ^{vers 31} "Dat uwe vrouwen zwijgen in de gemeenten; want het is haar niet vergund te spreken, maar onderworpen te zijn." ^{vers 34}

Wij hebben dus onderscheiding, niet van geordend of ongeordend, maar van haar, die naar hare aard als vrouwen niet mogen spreken, en de overigen wel. De orde van spreken wordt ook meegedeeld, zowel als de grond der onderscheiding. En dit is Gods bepaling van welvoeglijkheid en orde. Wat de overigen aangaat, zij konden allen spreken, opdat allen leerden en allen getroost werden. Niet zouden allen tegelijk spreken, niet zouden allen elke dag spreken, maar zoals God hen leidde, naar de aangegeven orde, en gelijk het God behaagde hun bekwaamheid te schenken om de gemeente te stichten.

Ik pas dit alles eenvoudig en uitsluitend toe op Christenen in het algemeen, die de Geest van God hebben en hun bijzondere gaven uitoefenen; en ik houd staande, dat er geen bepaling erkend werd, dat zij dit zouden nalaten, maar wel het tegendeel.

Velen zullen zeggen, dat dit de tijd was, waarin de Geest buitengewone gaven verleende. Maar de Geest van God rechtvaardigt nooit het verbreken van zijn eigen orde door stelselmatige regelingen; het zou allernoodlottigst zijn dit te beweren. Doch, let wel, dat het niet loopt over het voorrecht van geestelijke gaven, maar over de orde; want vrouwen hadden geestelijke gaven, zoals wij elders lezen, ^{Hand.21:9} en er worden aanwijzingen gegeven voor de uitoefening daarvan; maar zij moesten van die gaven geen gebruik maken in de gemeente, omdat dit onordelijk, onwelvoeglijk was. Terzelfder tijd was er geen wenk, dat de mannen, enige of alle, dit ook niet zouden doen, maar wel het tegendeel, omdat dit niet onordelijk was.

Bekwaamheid om te leren moge een zeer belangrijke eigenschap zijn voor een opziener, doch er kan niet gezegd worden, naar de Schrift, dat het onordelijk is voor enig lid van het lichaam in de gemeente te spreken, wanneer God hem de bekwaamheid gegeven had.

Bovendien, al hebben deze buitengewone gaven opgehouden, zo geef ik

volstrekt niet toe, dat de gewone gaven der gelovigen voor de stichting der gemeente opgehouden hebben. Integendeel, ik geloof, dat zij de middelen zijn, de enige werkelijke middelen tot stichting. Ook zie ik niet, waarom, als beginsel, zij niet zouden uitgeoefend worden in de gemeente, of waarom de gemeente geen recht heeft op de stichting, die daaruit voor haar kan voortvloeien. Indien de inwonende Geest tegenwoordig is in de gemeente, zo bezit zij hetgeen haar in het wezen der zaak bevoegd maakt zichzelf te stichten, en God te aanbidden "in geest en in waarheid." Is de Geest niet aanwezig, dan kan niets anders erkend worden, en zij is niet meer een gemeente; want geen hulpmiddel wordt door de Schrift gewaarmerkt, bij ontstentenis van het oorspronkelijk wezenlijk karakter en de gaven, die een bedeling kenmerken.

Doch daar wij aldus het gemeenschappelijk recht der gelovigen staande houden, kan door sommigen voorondersteld worden, dat de bewijsvoering dadelijk weerlegd wordt door te verwijzen naar de ordelijke weg, waarin Christus oorspronkelijk in zijn gemeente gaf "sommigen tot apostelen, en sommigen tot profeten, en sommigen tot evangelisten, en sommigen tot herders en leraars." ^{Ef.4:11}

Nu, deze tegenwerping heeft geen kracht, tenzij één man, uit kracht van ordening, al deze bedieningen in één persoon verenigt; integendeel zij weerlegt zichzelf. Want wij lezen: sommigen hadden de éne dienst;

sommigen de andere; terwijl Christus het hoofd is, "uit Wien het ganse lichaam, te zamen gevoegd en verbonden door alle ondersteunende geleidingen, naar de werking van elk deel in zijn maat, de wasdom des lichaams bewerkt tot zijn zelfs opbouw in de liefde." ^{EF.4:16}

Ook lezen wij, dat de leden zijn gezet in het lichaam, het een het oog, het ander de voet, het ander het oor, "opdat er geen scheuring (schisma) in het lichaam zij." ^{1Kor.12:25}

En het is een gedachte, die onze geest wel mag gedachte, die indien wij ook vele en sierlijke leden ^{1Kor.12:23-24} verloren hebben, daarin geen reden ligt om kortweg de overige leden af te snijden, zoals het woord van wijsheid of het woord van kennis en dergelijke, waarvan zeer zeker nog enige mate is overgebleven in de gemeente.

Wil men een eind aan de zaak maken door alle overweging tot zwijgen te brengen met de indrukmakende bewering dat alles nutteloos is, wijl de Geest Gods geheel en al uit de gemeente geweken is, zo wordt daardoor de vraag geboren: Wat zijn wij, en waar zijn wij dan? De gemeente Gods zonder de Geest! Voorwaar, indien die Geest daar niet is, dan is alle vereniging tussen Christus en zijn leden afgebroken, en de belofte: "Ik ben met u tot het einde der wereld" is krachteloos. **) Maar Gods woord zal standhouden. "De wereld kan de Geest der waarheid niet ontvangen, want zij ziet hem niet, en kent hem

niet;" ^{Joh.14:17} doch laat de discipelen van Jezus weten, dat Hij bij hen is, en dat, waar twee of drie vergaderd zijn tot zijn Naam, Hij in hun midden is.

^{Mat.18:20} Zijn Geest is bij hen tot onderwijzing en tot zegening.

Zo ver dan wat betreft het eerste geval: het spreken in de gemeente. Ik bepleit geen stelsel. Ik treur over het gemis van vele der sierlijke leden. Ik heb de Schrift aangehaald ten bewijze, dat het beperken van de stichting der gemeente tot het zogenaamde ambt geen grond in de Schrift heeft. Ik spreek hier niet van ouderlingen of hun waarde; alleen maak ik de opmerking, dat de genade en de schriftuurlijke eigenschappen onze maatstaf van waardering moeten zijn; en dat naar de beschikkingen van de Heilige Geest het alleen de gave van God is, die enig recht verleent tot het dienen in de gemeente; de naam alleen van het ambt als zodanig geeft geen recht daartoe. Ik spreek uitsluitend over dit éne punt: of het verkeerd is, dat een Christen als zodanig in de gemeente spreekt.

Iets zeer belangrijks ten aanzien van dit onderwerp verdient nog opmerking. Indien men ons herinnert aan het gevaar, dat ontstaat als allen leren, zo geef ik dit aanstonds toe; want het is duidelijk dat hier, indien ergens, verkeerde dingen kunnen voorkomen. Zien wij echter de Schrift na, dan worden wij daartegen gewaarschuwd, niet op grond dat het verkeerd is ten aanzien van het ambt,

ook niet bloot om de uitwerking op anderen; maar de waarschuwing wordt gegeven, omdat het een van die dingen is, waarin (als het kwaad meer of min zal trachten zich te vertonen) het redmiddel ook toegepast wordt op de geest, waar dit kwaad uit voortvloeit. "Zijt niet vele meesters, mijn broeders, wetende dat wij te meerder oordeel zullen ontvangen." Doch wederom bewijst de waarschuwing zelve, dat er geen zodanige beperking van ambt was als nu gedacht wordt, want dan zou er gezegd zijn: "gij hebt met leren niets te maken, want gij zijt niet geordend." Doch neen, het correctief had de strekking om zedelijk voordeel te bewerken, niet om vormelijke onderscheiding te maken van een ambt, dat boven anderen verhief.

Doch de vraag wordt meer belangrijk, als wij komen tot het tweede geval, namelijk het spreken buiten de gemeente, omdat de verkondiging van het Evangelie verboden wordt aan een groot aantal personen, die het getrouwelijk aan anderen konden hebben gebracht. Onderzoeken wij de feiten uit de Schrift.

In de eerste plaats dan, al de Christenen prediken. "Zij dan nu, die verstrooid waren, gingen het land door, en verkondigden het woord." ^{Hand.8:4} En zij, die verstrooid waren, waren "allen behalve de apostelen." ^{Hand.8:1}

Sommige verklaarders hebben gepoogd deze eenvoudige tekst krachteloos te maken door te zeggen, dat dit alleen zodanig spreken is, als iemand

buiten het ambt doen mag. Maar een verwijzing naar de oorspronkelijke woorden werpt die uitvlucht om. Het is "evangeliserende het woord"; en elders lezen wij dat de hand des Heeren met hen was; en een groot getal geloofde en bekeerde zich tot de Heer." ^{Hand.11:19-21} Nu, tenzij de gehele gemeente geordend was, (en ik denk, dat zij dit waren, om te prediken zo ver als hun bekwaamheid ging) hebben wij hier het eenvoudigst mogelijke geval, het eigenlijke punt, waar het om gaat. De eerste algemene prediking van het Evangelie, door de Heer gezegend, buiten de muren van Jeruzalem, kende geen onderscheid van geordend of ongeordend. Het was niet in hun gedachten opgekomen, dat zij, die de heerlijkheid van Christus kenden, er niet van zouden spreken, waar en zoals God hen daartoe in staat stelde. "En de hand des Heeren was met hen."

Paulus predikte zonder enige andere zending dan het zien van de heerlijkheid des Heeren en het horen van zijn woord tot in een synagoge, en beroemt zich daar op. ^{***}) En hij geeft elders zijn reden op voor het prediken der Christenen - "naar hetgeen geschreven staat: Ik heb geloofd, daarom heb ik gesproken, zo geloven ook wij, daarom ook spreken wij." ^{2 Kor.4:13}

Apollos predikte; "hij sprak en leerde nauwkeurig de dingen aangaande Jezus" en van hem wordt gezegd, dat, toen Paulus hem van Efeze naar Korinthe had willen zenden, hij niet wil-

de gaan. Nochtans - zo ver was het er vandaan, dat hij geordend was, vóór hij begon te prediken - wist hij alleen de doop van Johannes. En Aquila en Priscilla "namen hem tot zich, en legden hem de weg Gods nauwkeuriger uit." En toen, met zijn werk voortgaande als te voren, "was hij den gelovigen van veel dienst," en "wederlegde krachtig de Joden in het openbaar, bewijzende door de Schriften, dat Jezus de Christus was." ^{Hand.18:24ev.} Wederom predikten te Rome vele broederen, moed grijpende uit Paulus' banden, het woord onbevreesd. ^{Fil.1:14} Voegen wij, ter wille van de twijfelaars omtrent deze tekst, hier bij, dat het woord is: "spreken als herauten; prediken", ^{Fil.1:15} waaruit de aard van hun werk blijkt.

Dezelfde gewoonte van rondtrekkende prediking vinden wij in de tweede en de derde brief van Johannes bevestigd, niet door ordening, maar door de leer. Ook is inderdaad, door de ganse Schrift heen, niets te vinden van een ordening om het Evangelie te prediken. Wij zagen, dat Paulus predikte, alvorens hij uit Antiochië tot zijn werk heenging. Wijst nu iemand er op, dat hij daar tot zijn werk afgezonderd wordt, zo doet dit niets ter zake; want, zoals ik te voren zeide, ik heb niets tegen zodanige afzondering, indien zij, gelijk te Antiochië, door de Heilige Geest geschiedt, maar ik ben wel tegen de stelling, dat Christenen, als zodanig, onbevoegd zijn tot prediken. Het geval te Antiochië, indien het iets te dezer zake bewijst, toont

aan, dat de macht tot ordenen, zowel als tot prediken, niet bepaald verbonden was aan het ambt - meer niet.

De enige andere tekst (die, ofschoon meestal niet aangehaald, mij toeschijnt nader tot het doel te komen) is des apostels bevel: "betrouw dat aan getrouwe mensen, die bekwaam zullen zijn ook anderen te leren." ^{2Tim.2:2} Doch wat hier toebetrouwd moet worden was de leer, en bewijst, indien iets, voor de overlevering; doch niet voor de ordening, want er blijkt niet, dat zij voor dat doel geordend worden.

Ik heb nu voor een eerlijk gemoed ruimschoots bewijzen uit de Schrift bijgebracht. Mijn doel is eenvoudig geweest: aan te tonen, dat de Christenen algemeen vrij zijn om te spreken, hetzij in, hetzij buiten de gemeente, naar de onderscheiden gaven, die God hun verlenen moge, zonder nodig te hebben het zegel van menselijk gezag; en ik beweer dat de stelling van het tegendeel een nieuwigheid in het Christendom is. Ik onthield mij van afleidende discussies over de oorzaken, die er toe meegewerkt hebben, of de beginselen, die er in besloten liggen. Ik druk het schriftuurlijke feit op eens ieders geweten, en ik roep iedereen op enige tekst aan te halen, die, rechtstreeks of in beginsel aan Christenen de vrijheid tot prediken ontzegt, of die bisschoppelijke of soortgelijke ordening tot dat doel als vereiste stelt.

Ik wil mij hier even ophouden bij hetgeen gewoonlijk aangevoerd wordt, namelijk het geval van Korach, Dathan en Abiram. ^{Num.16} Opmerkelijk is het, dat zij, die zich hierop gronden, een geval voorbij zien, dat onmiddellijk voorafgaat, en tot het onderwerp in betrekking staat, namelijk het profeteren van Eldad en Medad in het leger, hoewel zij niet waren opgekomen tot de deur van de tabernakel, omdat de Geest op hen rustte. " God geve," zegt de zachtmoedige man Gods, "dat al het volk des Heeren profeten waren, en dat de Heer Zijn Geest op hen legde." ^{Num.11:26-29}

Wat hier typisch voorgesteld wordt, het uitstorten van de Geest op allen, werd in beginsel vervuld in de christelijke bedeling. Daarna handelden Korach, Dathan en Abiram niet onder de invloed noch in de kracht van de Geest, getuigenis afleggende aan het volk, maar zij wilden zich gezag aanmatigen - het koningschap van Mozes en het priesterschap van Aäron. Dit was hun fout, welke zelfde schandelijkheid juist bedreven wordt door wie trachten de menselijke ordening te verdedigen, daar zij zich willen aanmatigen dat koningschap en priesterschap, welke alleen van Christus zijn. Zij rekenen zichzelf als de enige wettige kanalen van zegen, en overweldigen Christus' gezag aan de andere kant door hun, die de Geest van God hebben, te ontzeggen de uitoefening van hetgeen zij hebben door het gezag van God zelf. *****)

Deze dingen, waarvan hier sprake is, beelden typisch onze bedeling, als ook de apostolische toestanden, af; en er volgt uit, dat algemene prediking gewenst, en de aanmatiging van bijzonder priesterschap een zonde is.

Tot hetzelfde doel is des apostels bewijs ^{Heb.5} toegepast: de uitsluiting van het priesterambt, behalve door zulk een roeping als Christus had, waarin enerzijds alle gelovigen delen, en anderzijds Christus alleen staat, zonder iemand naast Hem in het heiligdom. In één woord, het recht van onbeperkte vrijheid tot prediken door de Christenen is onbetwist; de aanmatiging van priesterschap door sommigen is onwettig. Wij hebben hier de bedeling van de uitstorting des Geestes, die bevoegd maakt allen, die gaven daartoe bezitten, tot prediken, tot spreken over Jezus (want de onderscheiding tussen spreken en prediken kan met de Schrift niet waar gemaakt worden) en datgene, waarin Christus uitsluitend het priesterschap uitoefent, binnen het voorhangsel in Gods tegenwoordigheid ten onzen behoeve. Dit is dus de kracht van deze Bijbelplaatsen.

Het type van de uitstorting des Geestes in het leger met de vriendelijke wens van Mozes is het kenmerkend, wezenlijk onderscheidingsteken van het Christendom. Dientengevolge vinden wij, bij zijn eerste optreden in de wereld, de Geest uitgestort op de honderd en twintig, die samen vergaderd waren, en die daarom begonnen te spreken, zoals de Geest hun ingaf.

En Petrus, opstaande, verklaart aan de Joden, dat zij niet dronken waren, maar dat dit was hetgeen waarvan gesproken was door Joël - het uitstorten zonder onderscheid van de Geest op mensen van allerlei klasse, dienstknechten en dienstmaagden, hun zonen en hun dochteren profeterende - de uitstorting van de Geest op alle vlees. Dit was zijn kenmerkende wijze van werken, en daarnaar hebben wij zien handelen in de geschiedenis, die er op volgde. Het tegenspreken daarvan is de ontkenning van de kracht der bedeling, en, ik voeg er bij, het loslaten daarvan. Met welk gevolg? Ongeregelde handelingen gaan door, en kunnen niet beteugeld worden, want koninklijke macht kan tot dit doel niet aangematigd worden, of men stelt zich aan de zijde van Dathan en Abiram; maar de macht des Geestes, in welke God bevoegdheid wil schenken om het kwaad te beteugelen, is als niets geacht, en het ambt in naam, waarop vertrouwd werd, biedt geen redmiddel, tenzij de rechten, die het rooms-katholieke stelsel zich aangematigd heeft, daaraan verbonden worden, wat een overweldiging van macht is, die in het geheel niet aan de gemeente geschonken is.

Ik heb niet vast te stellen, wat het kwaad is van de tegenwoordige tijd. Zeker ben ik, dat het niet bestaat in de overmatige vrijmoedigheid van het getuigenis tegen het kwade; en indien het kwaad bestaat, het geneesmiddel ligt niet in het pogen om te verhinderen of te verwerpen (want belet kan

het en zal het gewisselijk niet) het recht om het woord te prediken, hetwelk de Geest des Heeren geeft aan wie Hij wil. Veelmeer ligt het redmiddel in de hartelijke samenwerking van allen, die aan de waarheid vasthouden, waardoor de gemeenschappelijke kracht (en gemeenschappelijke kracht is, op dit punt, onbepaalde kracht) kan aangewend worden tegen allen, die niet de waarheid geloven, met het doel om Christus' schapen uit het midden van deze boze wereld uit te zoeken.

Een belangrijk voordeel van het volgen der goddelijke orde, in plaats van de menselijke, valt dadelijk in het oog, namelijk dat de mens zijn ware plaats en werkkring, binnen of buiten de vergadering der gelovigen, bekomt uit kracht, niet van stelselmatig opgezette ambtsvormen in naam, maar van de gaven door God hem verleend: een allereerst punt in het onderscheid tussen Babylon en de goddelijke bedeling. In waarheid, er zijn (vooral tegenwoordig, nu menselijke voorschriften alles regelen in zaken van godsdienst) weinig dingen, die nodiger herinnering behoeven dan dat het gans verkeer is iets anders dan de genade als maatstaf of vereiste te stellen voor een bediening in de gemeente. In de vorige bedeling had men een uitwendig vastgestelde orde, onafhankelijk van bevoegdheid; in deze bedeling zijn de menigerlei genade en gave van God in zijn gemeente de enige middelen om de onderscheidene delen en be-

dieningen van het lichaam van Christus in ware harmonie te ordenen en samen te voegen.

Ten opzichte van één deel des werks - de prediking des Evangelies - is het duidelijk, dat een groot deel van hen, die ambtelijk prediken, juist uit dien hoofde tot hun werk onbekwaam zijn, daar zij beperkt worden binnen bepaalde grenzen, en hun persoonlijke geschiktheid, hetzij als leraar, als herder, of als evangelist, in het geheel niet in aanmerking genomen wordt, evenmin als de bijzondere eisen van de plaats, waar zij te arbeiden hebben. Het is duidelijk, dat voor de zodanigen het gebrek alleen aangevuld kan worden door hen, die God willen laten aanwijzen het veld voor hun arbeid, en die het werk des Heeren verrichten daar, waar zij door Hem geleid worden om voor Zijn Naam uit te gaan. ^{3Joh.7} Al mogen zij dan door een Diotrefes worden verworpen, de Heer zal hen erkennen.

Niets bewijst groter gemis van onderwerping aan Christus, groter voorkeur van menselijk gezag boven dat des Heeren, dan dat de vrije en onbeperkte prediking van het Evangelie der genade Gods geminacht wordt door hen, die zich in toestanden geplaatst hebben, waar zij genoodzaakt zijn een deel van het werk te laten steken, uit vrees van zelf geminacht te worden. Zij kunnen een werk niet volledig doen, hetwelk zij zichzelf buiten hun macht gesteld hebben te verrichten, zo zij ten minste niet ui-

terst inconsequent willen zijn; want als zij het volledig uitvoerden, zouden zij het gezag trotseren, dat hen in hun voorgeschreven positie gesteld heeft. Hun toestand is zodanig, dat, als zij in hun werk de leiding des Geestes volgden, zij meestal onrechtvaardig zouden handelen; want het zou ingaan tegen het gezag, dat zij erkennen en waaronder zij arbeiden.

Neem een niet zo ongewoon geval, dat een voorbeeld geeft van de tweestrijd, waarin zij zich brengen. Een grote streek lands is ontbloot van het Evangelie; iemand, in wiens hart God de begeerte gelegd, en wiens mond Hij geopend heeft om van Zijn liefde te getuigen, gaat daar heen, predikt, is gezegend, en brengt vele zielen uit de duisternis in het licht. De streek is reeds vol van personen, die belijden een ambt te bekleden in de gemeente van Christus, maar die geen herders zijn. Wat moet onze arbeider nu doen? De zielen een prooi laten worden van Socinianen of geestdrijvers, of ze geheel onverzorgd laten? Dat eist de goddelijke gerechtigheid niet. Doch het is een zaak van getrouwheid aan Christus om te prediken tot hen, die zouden verloren gaan, ja het is een noodzakelijkheid, voortvloeiende uit de stelsels, die de luie herders om hem heen wettigen of hebben gewettigd. Wie moet nu een gewettigd dienaar, zelfs als hij Christen is, erkennen? Hij moet erkennen die luie herders, en hij kan niet erkennen de getrouwe man Gods, dat wil zeggen: hij moet zich verbinden met de godde-

loosheid, wijl zij in het naam-ambt is, en niet met de Geest van God, wijl Hij daar buiten staat. Hij heeft zich in een toestand gebracht, waarin hij, links, zowel als rechts, verkeerd moet handelen; want erkende hij die naamherders niet, dan liet hij zijn verantwoordelijkheid los jegens het stelsel, aan welks gezag hij zich vrij willig onderworpen heeft. Hieruit vloeit het antwoord voort op de vraag: "waarom zou men het naam-ambt niet aanvaarden?" Omdat de bron zo verdorven is, dat menig rechtschapen man er zich niet één mede kan maken; en (wat voor iemand, die gewoon is de Heer te vragen, de grootste betekenis heeft) omdat het werk en de werkring niet geregeld is door 's Heeren leiding en de uiteenlopende eisen van zijn dienst - eisen, die alleen vervuld kunnen worden door geheel en onbepaald acht te geven op de Geest des Heeren, die de Geest der ware orde is, tot het doen van het werk des Heeren op zijn eigen tijd en plaats, volgens zijn eigen bedoeling. Door dit een en ander niet in aanmerking te nemen, zijn Zijn dienstknechten slechts misplaatst, wat ook schijnbaar uit hun arbeid voortkome; en in menig geval loopt het hierop uit, dat zij bepaald ongeschikt worden het werk te doen, waartoe God hen persoonlijk gesteld mocht hebben, gelijk in het geval van een evangelist.

Ik wens nog een opmerking te maken, die omtrent deze zaak bij mij opkomt. Als wij nagaan de ontelbare strijdige belangen, waar de gemeente thans

vol van is; de "oorlogen en vechterijen" tussen broeders; de rusteloosheid van hen, die hun kracht en geestelijkheid verteren in de verdediging van het ene menselijke stelsel tegen het andere; rijst met alle ernst de vraag bij ons op, waar wij getuige zijn van het toneel van opgewondenheid om ons heen: "Waarvoor hebben wij te strijden?" De Apostel heeft de vraag beantwoord "Strijdt voor het geloof, hetwelk eenmaal den heiligen is overgeleverd." ^{Jud.3} Dat dan aan ons aller hart rustig de vraag voorgelegd worde: "Waarvoor strijden wij?" Indien het is voor iets van ondergeschikt belang, zo kan God het niet erkennen; de strijd is dan voor onze dingen, niet voor de dingen van Christus; want niets, dat ná dit "eenmaal" overgeleverd is, is van Zijn Geest.

De voorafgaande beschouwingen dienen om te bewijzen, dat meningen, al zijn zij gesteund door nog zo schone schijn van oudheid, zonder waarde en hoogst krenkend zijn voor de eer van God, indien zij niet gegrond zijn op Zijn Woord. Het doel, dat wij beogen, zal ten volle bereikt zijn, indien ook maar één dienstknecht van Christus mocht worden toegevoegd aan dat arbeidsveld; of indien de twijfelingen verdreven werden uit het gemoed van slechts één broeder, die aarzelt als zijn medewerkers te erkennen hen, die geroepen zijn door dezelfde Geest. En laat het bedacht worden, dat in deze, gelijk in alle andere zaken, de vrijheid van de gelovige niet is de geest van weerspanning, maar van

volkomen onderwerping aan de Geest en aan de gemeente van God, waar die ook moge gevonden worden; niet de geest van opgewondenheid, maar van een gezond verstand, van een verstand, één met God, die alleen rechtvaardig oordeelt. Moge Gods volk tot Hem opzien en Zijn leiding verwachten. Het is een tijd, waarin zij, die handelen met het eenvoudigste doel, het werk zó zullen doen, (daar God heden scheiding maakt tussen werkelijkheid en vormen) dat het bestaan blijft onder de algemene loswrikking, die elke instelling ondergaat, en waar alleen onbeschadigd doorheen zal en kan gaan de Geest Gods en die door Hem geleid worden.

Werke God overvloedig door zijn Geest, en vervulle Hij daarmee zijn arbeiders. "De oogst is wel groot, maar de arbeiders zijn weinige; smeekt dan de Heer des oogstes, dat Hij arbeiders in zijn oogst uitstote."

Luk.10:2

Voetnoten

*) De onderscheiding tussen leken en geestelijken wordt door ons in geen enkel opzicht erkend, als totaal ongewettigd in de Schrift, en een bron van de droevigste dingen, daar zij een scheiding maakt tussen ambt en kracht, door het erkennen van een ongoddelijk dienaar, wijl hij geordend is, en het verwerpen van iemand, die de Geest Gods bezit, wijl hij niet het stelsel van, menselijke vereisten heeft doorlopen.

***) Laat de volgende woorden van de

Apostel overwogen worden door hen, die, met de Rooms-katholieken, volhouden, dat deze belofte bewaarheid is in hetgeen zij noemen "de apostolische opvolging." "Want ik weet, dat na mijn vertrek wrede wolven tot u inkomen zullen, die de kudde niet sparen; en uit uzelfen zullen mannen opstaan, sprekende verkeerde dingen, om de discipelen achter zich te trekken." ^{Hand. 20}

Ziedaar Paulus' beschouwing over de apostolische opvolging: een beschouwing, die in beginsel de ganse gemeente geldt, zoals zij na het sterven der Apostelen in elkander zonk.

****) Het is leerzaam op te merken, dat zelfs in de Joodse eredienst veel grotere vrijheid van spreken toegelaten was dan in de bekrompen stelsels van de tegenwoordige tijd. "Gij mannen broeders, indien er enig woord van vermaning voor het volk in u is, zo spreekt." ^{Hand.13:15} Daar was een verwachting en praktijk van onderlinge opbouw in hun samenkomsten, waarvan in onze dagen weinig of niets gekend wordt.

*****) Bovenal is de uitsluiting van iemand, die de Geest heeft, een grievende onbestaanbaarheid in hen, die belijden Zijn invloed te erkennen en er door geleid te worden. Een verzachtende omstandigheid bestaat er voor hen, die, praktisch onbekend zijnde met het onderwijs des Geestes, eenparig de vorm erkennen zonder de kracht, want de zodanigen zijn op hun standpunt ten minste consequent.

Maria en Martha

Luk.10:38-42

EÉN DING IS NOODIG. Broedren! Ziet,
Zoo verontrust ge uw ziel om niet,
Indien gij leeft in staag gezwoeg,
Tot 's avonds laat, van 's morgens vroeg;
En zeldzaam slechts, of nooit misschien,
Naar 't ÉÉNE NOODIGE om kunt zien.

EÉN DING IS NODIG. Denkt het in!
Geen zorg voor nooddrift of gewin
Vertraagt den seekren dag uws doods,
Of stelt hem uit. Hij komt altoos.
Wat waar 't, werdt ge eens naar 't graf gebracht,
Voor ge aan dat EENE hadt gedacht?

EÉN DING IS NOODIG. Valt dan neer,
Knielt aan de voeten van den Heer,
En laaft u aan Zijn liefdeleer,
Gelijk Maria deed weleer!
Prent in uw harte Zijn gebod;
Bekeert geheel uw ziel tot God,
En neemt Gods Zoon als Heiland aan;
Zoo zult ook gij ten hemel gaan.

Nicolaas Beets, 1839

Nederlands Bijbelstudie Contactdag

zaterdag 16 januari 2010

Het werk van de Geest

in de Beltgravenzaal (hoofdgebouw) van

Landal Landgoed 't Loo, Looweg 47;

8095 PS 't Loo-Oldebroek

De drie bijeenkomsten beginnen achtereenvolgens om 10:00, 13:00 en 15:00 uur. Speciale bijeenkomsten worden gehouden voor kinderen, die zich in dit park overigens uitstekend kunnen vermaken.

De Contactdagen zijn vrij toegankelijk; de kosten worden bestreden uit een collecte. Eten en drinken kan men zelf meebrengen, maar zijn tijdens de pauzes ook verkrijgbaar in de zaal zelf en in de aanwezige restaurants.

Interessant is voor u wellicht ook de aanwezigheid van een supermarkt, sauna, solarium, strand, zwembad, bakkerij, bowlingbaan, etc.

En u kunt natuurlijk ook (voor de gelegenheid) een hele bungalow afhuren voor een recreatief weekend.....

Vanuit Amersfoort: A28 richting Zwolle, afslag Wezep (niet afslag 't Harde), onderaan snelweg links.....

Vanuit Zwolle: A28 richting Amersfoort, afslag Wezep/Oldebroek. Onderaan de snelweg rechts.....

Vanuit Arnhem: A50 richting Zwolle, tot knooppunt Hattemerbroek, afslag Kampen/Emmeloord/Amersfoort. De A28 op, deze volgen tot afslag Wezep/Oldebroek. Onderaan de snelweg rechts.....

.....Blijf de Zuiderzeestraatweg volgen, na ongeveer 4 km, ANWB-bebording, gaat u linksaf de Verlengde Looweg op, dan neemt u de 3e weg rechts, de Looweg, deze volgen. Aan het einde daarvan ligt het park.

Openbaar vervoer: Neem de trein naar station Wezep. Van daar kunt u een taxi nemen, deze rit duurt +/- 10 minuten en kost +/- • 12,50. Reserveren kan bij taxicentrale van der Streek (tel. +31-(0)525-63 12 54).

www.landal.nl/nl-nl/bungalowparken/nederland/gelderland/landgoed-t-loo

Agenda van Ab Klein Haneveld

- ALKMAAR donderdag 21 jan, 4/18 feb, 4/18 mrt, 1/15/29 apr, 27 mei; 19:45 uur; "Delta", Oude Kanaaldijk 2, Bijbelse Bedelingen
- APELDOORN zondag 14 feb, 23 mei, 10:30 uur, P. Saenredamstr. 15
- BEVERWIJK zondag 28 feb, 25 apr, 18 jul; 10:00 uur; B.H.K.-gebouw, Groenelaan 74
- BOLSWARD zondag 24 jan, 21 feb, 21 mrt, 18 apr, 16 mei, 13 jun, 11 jul; 10:00 uur; "Oranje-Kapel", Grote Dijlakker 41; De brieven aan Thessalonica
- DRACHTEN donderdag 28 jan, 11/25 feb, 11/25 mrt, 8/22 apr, 6/20 mei, 20:00 uur; Rode Kruis gebouw, De Geeuw 31; Samuel en zijn tijd
- DRACHTEN zondag 28 mrt, 10:00 uur, Rode Kruis gebouw, De Geeuw 31
- EINDHOVEN woensdag 20 jan, 3/17 feb, 3/17/31 mrt, 14/28 apr, 12/26 mei; 20:00 uur; C. Huygens College, Strausslaan 1
- EMMEN maandag 25 jan, 8/22 feb, 8/22 mrt, 19 apr, 3/17 mei; 19:30 uur; Ichthuskerk, Walstraat 21, Het boek Handelingen
- 't LOO (Oldebroek) zaterdag 16 jan, 13 mrt, 8 mei, 2 okt, 20 nov, 10:00 uur; Beltgravenzaal, Landgoed 't Loo, Looweg 47
Nederlands Bijbelstudie Contactdag
- LEERDAM zondag 7 feb, 7 mrt, 4 apr, 2/30 mei, 27 jun, 10:00 uur; Patrimonium, Jeekelstr. 40a, De 2de brief aan Korinthe
- LINSCHOTEN maandag 18 jan, 1/15 feb, 1/15/29 mrt, 12/26 apr, 10 mei; 20:00 uur; "Bij de tol", Nieuwe Zandweg 12, Het Evangelie van Markus
- NIEUWEGEIN woensdag 27 jan, 10/24 feb, 10/24 mrt, 7/21 apr, 5/19 mei; 20:00 uur; Zaal Zenith, Nedereindseweg 401, Koningschap & Eerstgeboorterecht
- OLDEBROEK dinsdag 19 jan, 2/16 feb, 2/16/30 mrt, 13/27 apr, 11/25 mei; 20:00 uur; Stationsweg 43, Christus in de Psalmen
- OLDEBROEK zondag 24 jan, 7/21 feb, 7/21 mrt, 4/18 apr, 2/16/30 mei; 17:30 uur; L.H.N.O. gebouw, Van Sytzamalaan 3
- OUD-BEIJERLAND zondag 31 jan, 11 apr, 20 jun, 10:00 uur, Boezemsingel 9
- URK dinsdag 26 jan, 9/23 feb, 9/23 mrt, 6/20 apr, 4/18 mei; 20:00 uur; 't Jeugd, Richel 4, De 1e brief aan Korinthe
- URK zondag 14 mrt, 9 mei, 4 jul, 10:00 uur; Rode Kruisgebouw, Wijk 8-2

Geliefde lezer,

Hoewel een puzzel wordt beschouwd als een intellectuele uitdaging, houdt van Dale (het woordenboek) die primair voor een moeilijke opgave die men als tijdverdrijf tracht op te lossen. Dat de tijddodende bezigheid belangrijker is dan het resultaat, wordt bewezen doordat de ingevulde puzzel verdwijnt in het vuilnisvat en de compleet gelegde puzzel terug in de doos. In stukken. Om opnieuw te beginnen.

Studie, onderzoek, laat zich vergelijken met puzzelen, en de Bijbel met een puzzelboek. Maar de opdracht "Onderzoekt de Schriften" impliceert niet dat God ons een puzzelboek ter hand heeft gesteld als tijddodende intellectuele uitdaging. En ook niet dat gelovigen als club van puzzelaars zouden debatteren over individuele "vondsten" en dito intellectuele kwaliteiten.

Bijbelstudie heeft alleen zin als wij ons verblijden in de resultaten en ons die eigen maken, geloven. Voor dat doel opent Christus ons de Schriften, harten en ogen ^{Luk.24:27, 31, 32, 45} en geeft ons leraars, ^{Ef.4:11} leidt de Geest ons in heel de waarheid, ^{Joh.16:13} en begeren wij van God wijsheid. ^{Jak.1:5} Bijbelstudie moge op puzzelen lijken, het gaat om het resultaat: kennis der waarheid, zekerheid, vrijheid, groei. Die gooien wij niet weg om opnieuw te beginnen. Maar daar leven wij uit; daar voeden wij ons mee. Met dit brood, deze woorden des eeuwigen levens. ^{Mat.4:4}

Dagelijks, met alle toegenegenheid.
^{Hand.17:11}

Ab Klein Haneveld

Nederlands Bijbelstudie Centrum

Uit de statuten: "De Stichting Nederlands Bijbelstudie Centrum stelt zich ten doel de kennis van de inhoud van de Bijbel, die zij beschouwt als Gods Woord, te verspreiden. De stichting tracht haar doel te verwezenlijken door getuigenis in woord en geschrift."

In de praktijk wordt dit o.a. gedaan door het houden van bijbelstudie-avonden, tentcampagnes, contactdagen, collegedagen en conferenties, studiereizen; de uitgave van de lezingen op audio-cd's en cassettes; de uitgave van brochures en deze circulaire. Financieel is het Nederlands Bijbelstudie Centrum afhankelijk van vrijwillige bijdragen.

Correspondentieadres

Benny Goodmanstraat 40
1311 RA Almere
telefoon (036) 53 62 976
telefax (036) 54 68 644

Internet

www.bijbelstudie.nl
info@bijbelstudie.nl

Giften

ING 55 67 669
Rabobank 30 87 47 046
ten name van
Nederlands Bijbelstudie Centrum
Almere

Giften voor de tentevangelisatie

Rabobank 10 35 81 006
ten name van
NBC Evangelisatie, Almere